

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság  
5.Bf.323/2010/14. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten a 2011. december hó 9. napján és 2012. január 6. és január 27. napján megtartott fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

***ÍTÉLETET:***

A rablás büntette és más bűncselekmények miatt I. r. vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 20.B.49/2009/70. számú ítéletét a IV.r., a VI.r. és a VIII.r. vádlottak tekintetében az alábbiak szerint ***változtatja meg.***

A VI.r. vádlott cselekményét orgazdaság büntettének (Btk. 326.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pontja) minősíti.

A rá kiszabott pénzmellékbüntetés összegét 1.000.000 (egymillió) forintra súlyosítja.

A VIII.r. vádlott vonatkozásában a cselekmény minősítése helyesen a Btk. 244.§ (1) bekezdés c) pontja mellett a (2) bekezdésen alapul.

A vádlottra a pénzmellékbüntetés kiszabását mellőzi.

A lefoglalt és a Pest Megyei Bíróság letétkezelője által Bl.00151/2005. szám alatt kezelt és a IV.r. vádlottnak kiadni rendelt 1.055.000 (egymillió-ötvenötezer) forintot a sértett részére kiadni rendeli.

A VI.r. vádlott lakóhelye a cím 1.

Az elsőfokú ítélet bevezető részéből a 2009. december 3. napjára hivatkozást mellőzi.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kelte helyesen 2010. év április hó 13. napja.

Egyebekben a IV.r., a VI.r., a VIII.r., valamint a VII.r. és a IX.r. vádlottak vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A VI.r. vádlottat 44.912 (negyvennégyezer-kilencszáztizenkettő) forint  
a VII.r. vádlottat 21.000 (huszonegyezer) forint  
a VIII.r. vádlottat 28.830 (huszonnyolcezer-nyolcszázharminc) forint  
a IX.r. vádlottat 31.087 (harmincegyezer-nyolcvanhét) forint  
másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére kötelezi.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

### *INDOKOLÁS:*

A Pest Megyei Bíróság a 2008. február 21. napján kelt 12.B.190/2005/47. számú ítéletével a II.r. vádlottat bűnsegédként elkövetett rablás büntette (Btk. 321.§ (1) és (4) bekezdés a) pont) miatt 6 év 10 hónap fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A III.r. vádlott bűnösségét bűnsegédként elkövetett lopás büntettében (Btk. 316.§ (1) és (5) bekezdés a) pont) állapította meg és ezért őt, mint különös visszaesőt 3 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlottat a társtettesként elkövetett orgazdaság büntettének vádja alól felmentette.

A IV.r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnpártolás vétségében (Btk. 244.§ (1) bekezdés a) és c) pont) és ezért őt 540 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, az egy napi tétel összegét 2000 Ft-ban állapítva meg.

A VI.r. vádlottat bűnpártolás büntette (Btk. 244.§ (1) bekezdés c) pont és (2) bekezdés) miatt 6 hónapi, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

A VII.r. és a IX.r. vádlottakat 1-1 rb. bűnpártolás vétsége (Btk. 244.§ (1) bekezdés a) pont) miatt 1-1 évre próbára bocsátotta.

A VIII.r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnpártolás büntettében (Btk. 244.§ (1) bekezdés c) pont és (2) bekezdés) és ezért őt, mint többszörös visszaesőt 1 év börtönbüntetésre ítélte, egyúttal a Vásárosnaményi Városi Bíróság B.30/1995/24. számú ítéletével kiszabott 2 év 4 hónap fegyházbüntetésből engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette.

A X.r. vádlottat társtettesként elkövetett rablás büntette (Btk. 321.§ (1) és (4) bekezdés a) pont), visszaélés lőfegyverrel vagy lőszerrel büntette (Btk. 263/A.§ (1) bekezdés a) pont) és társtettesként elkövetett orgazdaság büntette (Btk. 326.§ (1) és (3) bekezdés) miatt halmazati büntetésül, mint különös visszaesőt 13 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A XI.r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett rablás büntetében (Btk. 321.§ (1) és (4) bekezdés a) pont) és visszaélés lőfegyverrel vagy lőszerral büntetében (Btk. 263/A.§ (1) bekezdés a) pont). Ezért őt részben, mint különös visszaesőt halmazati büntetésül 9 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A Pest Megyei Bíróság a 2008. március 13. napján kelt 12.B.17/2008/13. számú ítéletével az I.r. vádlottat társtettesként elkövetett rablás büntette (Btk. 321.§ (1) és (4) bekezdés a) pont) és társtettesként elkövetett orgazdaság büntette (Btk. 326.§ (1) és (3) bekezdés I. fordulat) miatt halmazati büntetésül, mint különös visszaesőt 11 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A Fővárosi Ítéltábla a 2009. április 9. napján kelt 2.Bf.286/2008/9. számú ítéletével a 12.B.17/2008/13. számú ítéletet helybehagyta. A 12.B.190/2005/474. számú ítéletet a II.r. és a X.r. vádlott tekintetében helybenhagyta, míg a XI.r. vádlott vonatkozásában annyiban változtatta meg, hogy a kiszabott büntetést 11 év fegyházbüntetésre súlyosította.

A III.r., a IV.r., a VI.r., a VII.r., a VIII.r. és a IX.r. vádlottak tekintetében, valamint az elkobzás kivételével a bűnjelekre vonatkozó rendelkezést hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította.

A megismételt eljárásban a Pest Megyei Főügyészség 2010. március 11., majd 2010. március 22. napján a vádirat II. vádpont c) pontja 3. bekezdése és a II. vádpont d) pont 2. bekezdése tényállását módosította, a VI.r. és a VIII.r. vádlottat, mint többszörös visszaesőt - módosítva a korábbi minősítést - 1-1 rb., a Btk. 326.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő orgazdaság büntetével vádolta, mint tetteseket.

A Pest Megyei Bíróság - 2010. március 29. napján elkülönítve a III.r. vádlott ügyét - a 2010. április 13. napján kihirdetett 20.B.49/2009/70. számú ítéletével a IV.r. vádlottat bűnösnek mondta ki orgazdaság büntetében (Btk. 326.§ (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pont) és ezért őt 3 év börtönbüntetésre, 4 év közügyektől eltiltásra és 1.000.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte.

A szabadságvesztésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, valamint a 118 nap házi őrizetben töltött időt 30 nap szabadságvesztésként beszámította. A pénzmellékbüntetést - meg nem fizetése esetén - 5000 Ft-onként rendelte egy-egy napi szabadságvesztésre átváltoztatni.

A vádlottól lefoglalt és a Pest Megyei Bíróság letétkezelője által BI.00151/2005. szám alatt kezelt 1.055.000 Ft lefoglalását megszüntette és a IV.r. vádlott részére kiadni rendelte, de azt a bűnügyi költség megfizetéséig visszatartotta.

A vádlott által a bank 1. fiókjában bérelt széfből lefoglalt és a Magyar Nemzeti Bank Emissziós Főosztálya által kezelt 166.000 euró lefoglalását és a sértett részére kiadását rendelte el.

A VI.r. vádlott bűnösségét bűnpártolás büntetében (Btk. 244.§ (1) bekezdés c) pont, (3) bekezdés) állapította meg. Ezért őt 1 év 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre és 500.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte. A pénzmellékbüntetést meg nem fizetés esetén 5000 Ft-onként rendelte egy-egy napi szabadságvesztésre átváltoztatni.

A vádlott által előzetes letartóztatásban töltött időt - végrehajtás esetén - rendelte beszámítani a szabadságvesztés büntetésbe.

A VII.r. vádlottat bűnpártolás vétsége (Btk. 244.§ (1) bekezdés a) pont) miatt 2 évre próbára bocsátotta.

A VIII.r. vádlott bűnösségét bűnpártolás büntetében (Btk. 244.§ (1) bekezdés c) pont, (3) bekezdés) állapította meg, ezért őt többszörös visszaesőként 1 év börtönbüntetésre, 2 év közügyektől eltiltásra és 500.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A pénzmellékbüntetést - meg nem fizetés esetén - 5000 Ft-onként rendelte egy-egy napi szabadságvesztésre átváltoztatni.

A IX.r. vádlottat bűnpártolás vétsége (Btk. 244.§ (1) bekezdés a) pont) miatt 1 évre próbára bocsátotta.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így a sértett polgári jogi igénye, a további bűnjelek és a bűnügyi költség viselése tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a IV.r., a VI.r., a VII.r., a VIII. és a IX.r. vádlottak terhére jelentett be fellebbezést. A VI.r. és a VIII.r. vádlott tekintetében megalapozatlanság és téves minősítés miatt, súlyosításért, a VIII.r. vádlottnál a feltételes szabadság elrendelése érdekében, a IV.r., a VII.r. és a IX.r. vádlottak tekintetében súlyosításért. A lefoglalt pénzekkel kapcsolatosan részben a 166.000 eurónak a sértettnek a kiadása ellen, vagyonek Kobzás érdekében, részben az 1.055.000 Ft kiadása ellen, annak a sértett részére kiadása érdekében, a lefoglalt műszaki cikkeknek a vádlottak részére történő kiadása miatt, a kiadás mellett a bűnügyi költségre történő visszatartás érdekében is fellebbezett.

A IV.r. vádlott védője megalapozatlanság miatt, a vádlott felmentése érdekében, a VI.r. vádlott felmentésért, a védője csatlakozva ehhez megalapozatlanság miatt, a VII.r. vádlott felmentésért, védője felmentésért, megalapozatlanság miatt, a VIII.r. vádlott védője megalapozatlanság miatt felmentésért, a IX.r. vádlott felmentésért, védője megalapozatlanság miatt, felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A IV.r. vádlott a 2010. augusztus 4. napján kelt beadványában teljes körű felmentésért jelentett be fellebbezést megalapozatlanság, kétséget kizáró bizonyítottság hiánya, téves minősítés, hibás logikájú, szubjektív, elfogult, feltételezésekre alapuló, tényeket - bizonyított tényeket - értékelés nélkül hagyó megítélés miatt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.674/2010/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal, a VI.r. vádlott terhére téves minősítés, a VIII.r. vádlott terhére a feltételes szabadság megszüntetése, a IV., a VI., a VII., a VIII. és IX.r. vádlottak tekintetében a kiszabott joghátrány súlyosítása érdekében tartotta fenn.

A VI.r. vádlott által elkövetett cselekménnyel kapcsolatban az ítéleti tényállás 22. oldal utolsó előtti és a 23. oldal első bekezdése megállapításait, mivel azok részben ellentétesek és ellentmondóak a tényállás lényegét összefoglaló értékeléssel, szükségesnek tartotta a tényállásba átemelni az ítéleti indokolás 90. oldal 2/2. pont első mondatának a negyedik sor közepéig tartó részét, mely szerint „készpénzt szállítottak”, valamint a következő bekezdésnek azon részét, mely úgy kezdődik, hogy „Ennek ellenére...”, valamint, hogy „A vádlottak tudták, hogy a tv-készülékben pénz van elrejtve” és végül „...segítették a menekülőket”.

A tényállást annyiban pontosítandónak ítélte, hogy 2 és 20 millió forint közötti készpénz szállításában működtek közre és, hogy a VII. r. vádlott 200.000 Ft-ot meghaladó, de 2.000.000 Ft-ot meg nem haladó összegű készpénzben részesült.

Tévesnek tartotta a VI.r. vádlott cselekményének minősítését arra tekintettel, hogy a VI.r. vádlott tudta azt, hogy bűncselekményből származó pénzhez jut, cselekményét haszonszerzés céljából követte el, a kérdéses pénzt megszerezte. Ha az elkövető részben saját, részben az alpbűncselekmény elkövetőjének érdekében jut a bűncselekményből származó haszonhoz, terhére már nem a tárgyi bűnpártolás, hanem az orgazdaság bűncselekménye róható. Ezért mellőzendő az ítélet indokolásának 91. oldal 4. bekezdése utolsó három sora.

Mellőzendőnek tartotta az ítélet indokolásának 13. és 14. oldalán tett, a kellékhányos ügyészi vádra vonatkozó fejtegetést arra hivatkozással, hogy az ügyészség által benyújtott vád és a 2010. március 22-én tett vádmódosítás egyértelműen és megfelelően tartalmazza, hogy a VI.r. vádlott haszonszerzés céljából követte el a terhére rótt bűncselekményt és tudott arról, hogy milyen bűncselekményből származó pénznek a biztosításában, illetve részbeni megszerzésében működik közre.

Kifejtette azon álláspontját is, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékokból nem egyértelmű az elsőfokú bíróságnak az a következtetése, hogy a IV.r. vádlott csak ajándékba kaphatta a XI. r. elítélttől az 50.000.000 Ft-ot meghaladó készpénzt, mert kaphatta azért is, hogy azt számára megőrizze megfelelő ellenszolgáltatás fejében,

illetve kaphatta esetleg azért is, hogy azt másnak juttassa el XI. r. vádlott későbbi rendelkezése alapján.

A VIII.r. vádlottra az ítélet megállapításait és az ebből levont minősítésbeli következtetést helytállónak tartotta. Tévesnek ítélte azonban a feltételes szabadság megszüntetésével kapcsolatban azt az okfejtést, hogy a büntetés már elévült.

E körben részletesen elemezve a büntetés elévülésének félbeszakításával kapcsolatos bírói gyakorlatot azzal érvelt, hogy ha az elévülést félbeszakító intézkedésnek kell tekintetni az eljáró hatóság részéről az elfogatóparancs kibocsátását, illetve az ismeretlen helyen tartózkodó elítélt felkutatására tett intézkedést, akkor az elsőfokú bírósági döntés is ilyen joghatással bír.

Tévesnek ítélte a IV.r. vádlottól lefoglalt 1.055.000 Ft vádlottnak történő kiadását az elsőfokú bíróság által az ítélet indokolása 19. oldal 1., 2., 3., 4. bekezdés, a 36., 37., 39., 75. és 76. oldalon tett olyan megállapításai miatt, amelyekből az általa tett következtetések levonására nincs megfelelő alap. Ezért a tényállásból az ítéleti indokolás 21. oldal 1. bekezdés utolsó mondatrészét mellőzni kell és az 1.055.000 Ft-nak a vádlott részére való visszaadása helyett a sértettnek történő kiadásáról kell rendelkezni.

A vádlottakkal szemben kiszabott joghátrányokat nem tartotta alkalmasnak sem a generális, sem a speciális preventív célok elérésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, az ítéleti indokolás megjelölt részének tényállásba emelését, illetve a megjelölt tényállási megállapítások mellőzését, a VI.r. vádlott cselekményének a Btk. 326.§ (1) bekezdés és (3) bekezdés a) pontja szerinti orgazdaság büntettekénti minősítését, a VIII.r. vádlottal kapcsolatban a Vásárosnaményi Városi Bíróság B.30/1995/24. és a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 1.Bf.1112/1995/4. számú, 1997. február 4-én jogerős határozatával kiszabott 2 év 4 hónap fegyházbüntetésből engedélyezett feltételes szabadság megszüntetését, a IV.r., a VI.r., a VIII.r. vádlottakkal szemben a kiszabott szabadságvesztés tartamának lényeges súlyosítását, a VI.r. vádlottnál a büntetés felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés mellőzését, a VII.r. és a IX. r. vádlott - helyesen - IX.r. vádlottakkal szemben próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés és pénzmellékbüntetés kiszabását, a IV.r. vádlottól lefoglalt 1.055.000 Ft lefoglalásának megszüntetése mellett a sértettnek kiadását, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A VIII. r. vádlott esetében az elsőfokú bíróság - bár az ítélet rendelkező részében nem tüntette fel és az ítélet indokolása sem tartalmaz erre vonatkozó utalást -, mint ismeretlen helyen tartózkodó vádlottal szemben a Be. XXV. Fejezetében szabályozott eljárás keretében járt el.

A másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján megállapította, hogy a VIII.r. vádlottnak az ítélet kézbesítése hirdetményi úton történt. A bírósági kifüggesztéstől, 2010. július 21-től számított 15 nap után nyílt meg a 8 napos fellebbezési határidő,

mely 2010. augusztus 13. napján letelt, így nem kerülhet sor a Be. 531.§ (2) bekezdés alkalmazására, a VIII. r. vádlott nem indítványozhatja az elsőfokú bíróságnál a tárgyalás megismétlését. A VIII. r. vádlott felkutatására tett intézkedések a másodfokú bírósági eljárásban vezettek eredményre (Be. 351.§ (5) bekezdés).

Ezért az ítéletábra a kitűzött nyilvános ülés helyett tárgyalásra tért át és a Be. 531.§ (5) bekezdés alkalmazásával a vádlottat kihallgatta.

A VIII. r. vádlott abban érezte bűnösnek magát, hogy tudva arról, miszerint az város 1-ben lévő telek a VI.r. vádlott nevére került, a VI. r. vádlott pedig bajban van, a saját haszonélvezete mellett a tulajdonjogot gyermeke nevére íratta. Állítása szerint a IV. r. vádlottal kizárólag a telek tulajdonjogának rendezése miatt találkozott összesen 2 alkalommal, őt a menekülés során nem segítette, sem a VI. r. vádlottal, sem egyedül TV-t a IV.r. vádlottnak nem szállított. Lényegében fenntartotta a nyomozás során és az alapeljárás során tett vallomásait.

A IV.r. vádlott a tárgyaláson szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, nyilatkozata szerint azon nem kíván részt venni. Távolmaradása a Be. 365.§ (1) bekezdés I. fordulata alapján a tárgyalás megtartását nem akadályozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az átiratban írtakkal egyezően tartotta fenn a fellebbezést, fejtette ki álláspontját és tette meg indítványát.

A IV. r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítást nem az eljárási szabályok szerint folytatta le, az ítélet a Be. 351.§ (2) bekezdés d) pontja alapján megalapozatlan. Utalva a nyomozás hiányosságaira is, kiemelte, hogy a hatályon kívül helyező határozatban a másodfokú bíróság nem adott iránymutatást, ezt a megismételt eljárás során az elsőfokú bíróság értelmezte. Kifogásolta az ítélet 13. oldalán kifejtetteket és azt hangsúlyozta, hogy maga az elsőfokú bíróság mondta ki, miszerint a vád nem volt törvényes, ennek ellenére az eljárást mégis lefolytatta. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a vádon a tanú 1-re vonatkozó megállapításával és ugyanez érvényes az ítélet 20. oldal 1. 3. és 5. bekezdésére is. Érvélése szerint az elsőfokú bíróság súlyosan megsértette az indokolási kötelezettségét, számtalan hibát vétett, érvelésében logikai ellentmondások találhatók. Így az ítélet 22. oldal 1. bekezdésében tett azon megállapítás, hogy a IV. r. vádlottnak a XI. r. vádlott 50 millió forintot ajándékozott, ellentétes azzal, hogy nem volt lehetséges a tényleges jogcím megállapítása. Az ítélet 22. oldal 3. és 4. bekezdését illetően nem adott számot arról, hogy miből vonta le a következtetéseit és e körben iratellenes megállapításokat is tett. Az ítélet 31. oldal 6. bekezdésében rögzítettek alapján, - hogy ki és miért haragudott a IV.r. vádlottra - kifogásolta, hogy e vallomásokat nem fogadta el, illetve a mentő tanúvallomásokat pl. tanú 2. miért nem értékelte a IV.r. vádlott javára. A menekülés okával kapcsolatban az ítélet 34. oldalán, majd a később ezzel ellentétes megállapításokra vonatkozóan azt emelte ki, hogy a IV. r.

vádlott magyarázatot adott a menekülésre, hivatkozott arra, hogy tudta, miszerint a bankban levő pénz nem bűncselekményből származott.

Az ítélet 38. oldal 2., 39. oldal 2. és 3., 41. oldal 5., 43. oldal 2. 3. bekezdésében írt logikai ellentmondások, logikai hibák kiemelése mellett arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a meggyőződéséhez próbálta igazítani a bizonyítékokat, amit jól példáz a 41. oldal 3. bekezdése, illetve megállapításai, mint a 41. oldal 5. bekezdése, mint amelyek minden életszerűségi elemet nélkülöznek. Külön kiemelte a sajátos logikát tükröző mérlegelő tevékenységet tanú 3-ra vonatkozóan. Álláspontja szerint, ahelyett, hogy az elsőfokú bíróság a tanú szavahihetőségét vizsgálta volna, valamint azt, hogy a mondat felépítésére való hivatkozás a kihallgatás ismert módjára nincs figyelemmel, elfogadta tanú 3. nyilatkozatait, pedig haragudott a IV.r. vádlottra.

Mindezekre tekintettel elsődlegesen a Be. 373.§ (1) bekezdés I/c. , III/a., a Be. 375.§ (1) és 376.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, másodlagosan a megalapozatlanság kiküszöbölésével a vádlott felmentését indítványozta.

A VI. r. vádlott védője csatlakozott a IV. r. vádlott védője által előadottakhoz a hiányos nyomozás, a követhetetlen bizonyítéértékelés, az elfogult tanúk vallomásának elfogadása, a tanú 3. vitatható szavahihetősége tekintetében. Kiemelte, hogy a IV., VI. és VIII. r. vádlottak következetes vallomást tettek és bár a IV. és VIII. r. vádlott is haragudott a VI. r. vádlottra, mégsem tettek rá terhelő nyilatkozatot. Kifogásolta, hogy az ítélet 38-40. oldalán feltételezések szerepelnek tények helyett és követhetetlen az elsőfokú bíróság logikája, mert elsiklott a felett, hogyha a IV. r. és a VI. r. vádlott rossz viszonyban volt, így mi oka lett volna segíteni a IV. r. vádlottnak. Kiemelte azt, hogy a VI. r. vádlott okirattal igazolta a panzió vételárelőlegének visszaadását, amelyet megerősítettek a jelen volt ügyleti tanúk is. Érvelése szerint a vád módosítását a vád tartalmazza, de a bizonyítékokat nem, az ügyészség nem tudta bizonyítani, hogy a VI. r. vádlott bűncselekményt követett el. Elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan bizonyíték hiányában a VI.r. vádlott felmentését, harmadsorban a rendkívüli időmúlásra és arra, hogy egyedül neveli kiskorú gyermekét az ítélet helybenhagyását indítványozta.

A VII. r. vádlott védője fenntartotta a bejelentett fellebbezést és csatlakozott a védőtársai által előadottakhoz. Kiemelte azt, hogy amennyiben a IV. r. vádlott nem követett el bűncselekményt, nem valósulhat meg bűnpártolás sem, a XI. r. vádlottat pedig csak 2004-ben kezdték el körözni. A cím 2-ben lévő lakás és város 2. kapcsán a VII. r. vádlott védekezését a IV. r. vádlott és XI. r. vádlott vallomása is megerősítette. Az ítélet 21., 22., 23. és 81. oldalán megállapítottak bizonyításra nem kerültek. A tudattartalom tekintetében arra hivatkozott, hogy a VII. r. vádlottnak a IV. r. vádlott cselekvőségéről előtudása nem volt. Amikor megtudta, hogy a IV. r. vádlottat keresik a hatóságok, mondta neki, hogy menjen el a lakásból, az ugyanott tartózkodó XI. r. vádlottat pedig abban az időben még nem körözték. Az ítélet 91. oldal 6. bekezdését kérdésesnek értékelve elsődlegesen bűncselekmény,



másodlagosan bizonyíték hiányában a vádlott felmentését, végül büntetlen előélete, kiskorú gyermeke, az időmúlás és munkanélküli helyzete miatt megrovás, vagy rövid tartamú próbára bocsátás alkalmazását és a bűnügyi költség állam általi viselésének megállapítását indítványozta.

A VIII. r. vádlott védője bizonyítékok hiányában a vádlott felmentését kérte.

A IX. r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Azt hangsúlyozta, hogy a vádlott következetes vallomást tett, melyet a tanúk nyilatkozata, így az elsőfokú bíróság által elfogadott tanú 4. vallomása is megerősített, valamint a védelem által csatolt számos okirat is alátámasztott. Mindezek ellenére az elsőfokú bíróság tanú 5. vallomását fogadta el, melynek indokát nem adta. Tanú 5. különböző állításait elemezve, az azokat minden tekintetben cáfoló tanúvallomások és okirati bizonyítékok alapján tanú 5. tanúvallomásának a bizonyítékok köréből kirekesztését, a IX. r. vádlott tanúk által alátámasztott védekezésének elfogadását és arra tekintettel, hogy a IX. r. vádlott tudata nem fogta át, hogy bűnügyben keresett személynek nyújtott segítséget, a vádlott felmentését indítványozta. Egyúttal az ügyészi fellebbezés kapcsán megjegyezte, hogy az a bíróság mérlegelési jogát támadja. Hangsúlyozta, hogy a IX. r. vádlottra vonatkozó ügyészi indítványnak pedig jogszabályi korlátja is van, mert vétség esetén téves a börtön fokozatra hivatkozás.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője viszonzválaszában azt hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során nincs korlátozva a másodfokú bíróság határozatában foglalt előírásokhoz képest, az ügyészi vád törvényes. Az elsőfokú bíróság indokolása nem hibamentes, de utalt arra, hogy abban az esetben, ha a tanú úgy nyilatkozik, hogy haragszik a vádlottra, a vallomását nem kell elutasítani, hanem megkülönböztetett körtekintéssel kell vizsgálni szavahihetőségét. Ezt az elsőfokú bíróság megtette. A IX. r. vádlott védőjének utolsó észrevételével egyetértett.

A IV. r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában kijelentette, hogy a terhére rótt cselekményt nem követte el, testvérén kívül senkit nem ismert. Semmi nem indokolta, hogy ilyen hosszú eljárást kelljen elszenvednie azért, mert a testvére az elkövető. Nem tudott semmiről, senkitől nem kapott pénzt, senkire nem költött semmit.

A VI. r. vádlott az utolsó szó jogán felszólalni nem kívánt, csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

A VII. r. vádlott csatlakozott a védőjéhez, és annak figyelembe vételét kérte, hogy 50%-os munkacsökkent.

A VIII. r. vádlott az utolsó szó jogán felszólalni nem kívánt.

A IX. r. vádlott csatlakozott a védőjéhez és annak figyelembe vételét kérte, hogy nehezen tud munkát találni az ellene folyamatban levő büntetőeljárás miatt.

Az ítéltábla a kétoldalú fellebbezésekkel megtámadott elsőfokú bírósági ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§-ának (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a IV.r., a VI.r., a VII.r., a VIII. r. és a IX.r. vádlottak tekintetében az eljárási szabályok betartásával folytatta le.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg határozatában, hogy az ítéltábla a 2.Bf.286/2008/9. számú végzésében nem indokolta meg még a megnevezett vádlottak tekintetében sem a hatályon kívül helyezés okát. Nem adott iránymutatást a megismételt eljárásban lefolytatandó bizonyítási eljárás irányára, céljára, és konkrét követelményeket sem határozott meg.

A másodfokú határozat elemzését követően - miként azt az ítélet a 11. oldal utolsó bekezdés első mondatában rögzítette - az elsőfokú bíróság kellő alappal határozta meg a lefolytatandó bizonyítási eljárás menetét. Ezzel eljárási szabályt nem sértett.

Ítéletében helyesen fejtette ki azt is az elsőfokú bíróság, hogy a Pest Megyei Bíróság 12.B.190/2005/474. és 12.B.17/2008/13. számú ítéletében megállapított, az I. r., a II. r., a X. r. és a XI. r. elítéltekre vonatkozó, a másodfokú bíróság által megalapozottnak ítélt tényállás kötötte a megismételt eljárás bíróságát.

Ugyanakkor a törvényes vád kapcsán az ítélet 13. és 14. oldalán kifejtettek vonatkozásában indokolt volt a részben hiányosan és nem egyértelműen megfogalmazott elsőbírói álláspont kiegészítése és pontosítása az alábbiak szerint.

A jelen ügyben a vád benyújtására 2005. április 5. napján, tehát a 2006. július 1-jei Be. módosítást megelőzően került sor.

A módosítás előtt a vád törvényességének értelmezése a vád tényállását illetően azon az irányadó bírói gyakorlaton alapult, mely szerint minden egyes - a történeti tényállásban szereplő - tény, magatartás a vád tárgyát képezte, függetlenül attól, hogy azt a vádló a Btk. szerint minősítette-e vagy sem.

A módosított Be. 605.§ (2) bekezdése értelmében a büntetőeljárási törvény hatályba lépésekor folyamatban levő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt a törvény másképp szabályozza.

Mivel a vád benyújtása is eljárási cselekmény, a fentiekre figyelemmel a jelen ügyben benyújtott vád megfelelt a benyújtáskor hatályos Be. 2.§ (2) bekezdése azon rendelkezésének, hogy a bíróság csak annak a személynek a büntetőjogi felelősségéről dönthet, aki ellen vádat emeltek és csak olyan cselekmény alapján,

amelyeket a vád tartalmaz, így alapul szolgálhatott a vádlottakkal szembeni bírósági eljárás lefolytatására.

Következésképp a IV. r. vádlott védője által szorgalmazott, a Be. 373§ (1) bekezdés I/c. pontján alapuló hatályon kívül helyezést megalapozó eljárási szabálysértés nem áll fenn.

Az ítélet tábla a benyújtott vádirat II/a. és b/ pontjában írtak és a fent kifejtettek alapján állapította meg, hogy az ítélet 13. oldal 2. bekezdésének második mondata nem helytálló, az 5. bekezdés a Be. 605.§ (2) bekezdésének feltüntetésével teljes.

A 3., 4. és 6. bekezdésben írtakat pedig, mint feltételezéseket tartalmazó „fejtegetést” az ítéletből mellőzte.

Ezen túlmenően a IV. r. vádlott védőjének és a hozzá csatlakozó védőtársainak kifogásai nem eljárási szabálysértést, hanem a tényállás megalapozatlanságát sérelmezik, az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő indokolását támadják és nem alapozzák meg a Be. 373.§ (1) bekezdés III/a. pontja szerinti hatályon kívül helyezési okot annak ellenére sem, hogy az elsőfokú bíróság a váddal, az alapeljárásban megállapított tényállással és a megismételt eljárásban eljáró bíróság lehetőségével összefüggésben, az általa lefolytatott bizonyítás eredményének függvényében egymásnak ellentmondó következtetést tartalmazó megállapításokat is tett.

Így az ítélet 14. oldalának 5. bekezdésében a IV.r. vádlottra vonatkozóan azzal érvelt, hogy megállapíthatta volna, hogy a vádlott közvetlenül is részesült a bűncselekményből származó pénzből, azt azonban nem, hogy közreműködött a rablásból származó pénz legalizálásában.

A 14. oldal 7.- bekezdésében pedig azt fejtette ki, hogy nem állapíthatta meg „a bizonyítékokból egyaránt következtethető és egyúttal a vád keretei között maradó sem azt a tényt, hogy az elkövetők nemcsak maguk között osztották fel a megszerzett pénzt, és a IV.r. vádlott ebből részesült, sem azt, hogy az elkövetők nem az összes pénzt osztották fel egymás között, és a vádlott a fel nem osztott pénzből részesült”.

Ezt az érvelést pedig arra alapozta, hogy az alapeljárásban jogerős egyik tényállásrész ennek megállapítását megakadályozta annak rögzítésével, hogy az elkövetők a pénzt közösen, mindenki által elfogadott elvek szerint és teljes mértékben felosztották, és abból csak saját maguk részesedtek, más pedig nem kapott a megszerzett pénzből. Ugyanezt erősítette meg az indokolás 24. oldal 5. és 6. bekezdésében is.

Ugyanakkor az ítélet 26. oldal 5. bekezdés azon mondatában, hogy „alappal feltehető, hogy más személyek is részesültek a megszerzett pénzből”, valamint a 6. bekezdés azon megállapításában, hogy az „összes megszerzett pénzt felosztották, de nemcsak a tényleges elkövetők, hanem olyan személyek között is, akik valamilyen módon közreműködtek az előkészítésben”, illetve a II. r. és a X. r. vádlott

nemcsak a saját részével távozhatt a felosztás színhelyéről, ellentétesek a korábban kifejtettekkel.

Az ítélet tábla a felülbírálat során a fentiek helyett elsődlegesen azt vette figyelembe, amit az elsőfokú bíróság magára nézve a hatályon kívül helyezés folytán irányadónak tekintett, tehát az ítélet 11. oldal utolsó bekezdését, és az ítélet 24. oldal 1. bekezdésében leírtakat, mely szerint a bíróság a bizonyítást a vád keretei között a jogerős ítéletekben megállapított tényállás alapul vételével folytatta le és a tényállást az alaphűncselekményre megállapított tényállás alapját is képező bizonyítékokra alapította.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság kellő alapossággal és körültekintéssel, igen részletes bizonyítási eljárást folytatott le. Feltárta a vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges releváns bizonyítékokat és azokat egyenként elemezve, egymással összevetve okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek szem előtt tartásával értékelte, mérlegelte. Lényegében nem tévedett, nem vétett logikai hibát akkor sem, amikor a már megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

Az így megállapított tényállás meghatározó részében mentes a Be. 351.§-ának (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, de a tényállás a Be. 351.§ (2) bekezdés b) pont II. fordulata és a d) pont szerint részben megalapozatlan, ez a megalapozatlanság azonban kiküszöbölhető volt a másodfokú eljárás során.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352.§-ának (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a vádlottak tárgyaláson tett nyilatkozata, valamint az iratok tartalma - az alapeljárásban hozott jogerős ítéletekben megállapított tényállás és az elsőfokú bíróság által elfogadott gyanúsított és tanúvallomások - alapján az alábbiak szerint egészíti ki, helyesbíti és pontosítja, illetve mellőzi a tényállás azon részeit, amelyre az elfogadott bizonyítékok alapján nincs semmilyen adat:

A IV. r. vádlott fűtés- és vízszelőként dolgozik, havi körülbelül 300.000 forint jövedelemmel. Egy felnőtt és kettő kiskorú gyermekéről, anyjáról és élettársáról gondoskodik, fizeti nővére banki hitelét is. Vagyona nincs. A Fővárosi Bíróságon egy büntetőeljárás van ellene folyamatban.

A VI. r. vádlott eladta a Kft-1-et. Egy csoportot vezet, havi jövedelme kb. 200.000 forint.

A VII. r. vádlott nem él élettársi kapcsolatban, kiskorú gyermeke után változó összegben fizet tartásdíjat. Munkanélküli, járulékának összege még nincs megállapítva, vagyona nem volt és jelenleg sincs. Az elkövetéskor büntetlen előéletű.

A VIII. r. vádlott élettársával él, akinek két kiskorú gyermeke van.

Utolsóként feltüntetett büntetését 2011. szeptember 18. napján töltötte le.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2009. december 14. napján kelt 5.B.V.80072/2006/124, illetve a Fővárosi Bíróság 28.Bf.V.7167/2010/11. számú, 2010. december 03. napján jogerős ítéletével az 1998. február 04. napján elkövetett adóbevétel jelentős mértékben csökkentő adócsalás büntette miatt, mint többszörös visszaesőt 2 év 4 hónap fegyházbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Utolsó két büntetését összbüntetésbe foglalták, melynek tartama 2 év 6 hónap 15 nap, jelenleg ezt a szabadságvesztés büntetését tölti.

Az ítélet 20. oldal 1. bekezdés 2. mondatát akként helyesbíti, hogy a IV.r. vádlott ismerte a tanú 6-al bűncselekmény elkövetését tervező társaság tagjait, az I. r., a X. r. és a II. r. elítélteket. A tervezett bűncselekmény elkövetésével kapcsolatos egyik megbeszélésen, a cím 3-ban lévő panzióban részt vett.

Az ítélet 20. oldal 2. bekezdésében a helyes dátum 2003.

Az ítélet 20. oldal 3. bekezdés 2. mondatát mellőzi.

Egyúttal a bekezdést kiegészíti azzal, hogy a IV.r. vádlott tudott arról, hogy a bűncselekményt 2003. május 12. napján kora reggel, város 3-ban hajtják végre és abban kik vesznek részt.

A telefonszám 1. kapcsolási számú telefonja kapcsolatban állt a bűncselekmény előtt a XI. r. vádlottnak adott és a helyszínen hátrahagyott, Tök néven elmentett telefonszám 2. számmal.

Az ítélet 20. oldal 4. bekezdését úgy pontosítja és egészíti ki, hogy a rablást „2003. május 12-én reggel 6.30 és 6.40 óra között hajtották végre. Az eltulajdonított készpénz összege 481.100.000 Ft.

A pénzt a cím 4. közelében levő panellakásban délelőtt 8.00 és 9.00 óra között számolták meg és osztották el az I. r., a II. r., a X. r. és a XI. r. elítéltek.

Az pontosan nem állapítható meg, hogy a szétosztott pénzből kihez, milyen összegű pénz került és abból ők kiknek, milyen segítségért, milyen célból, milyen összeget juttattak.

A pénz szétosztását követően a II. r. és a XI. r. vádlottakat a helyszínre hívott III. r. vádlott vitte haza város 4-be.

A 20. oldal 6. bekezdését és a 21. oldal 1. bekezdését az alábbiak szerint pontosítja és egészíti ki:

A XI. r. vádlott délelőtt 10-11 óra közötti időben érkezett az étteremhez a rendszám 1. forgalmi rendszámú Toyota mikrobusszal és a IV.r. vádlottal beszélt, egy nejlonszatyorban átadott neki - pontosan meg nem határozható, de a bűncselekmény elkövetéséből származó 200.000 Ft-ot meghaladó összegű készpénzt.

A rablásból származó, a XI. r. vádlottnál levő - pontosan meg nem állapítható összegű -, de az 50.000.000 Ft-ot meghaladó készpénzből a XI. r. vádlott kb. 40.000.000 Ft-ot város 5-ben euróra váltott, a 166.000 eurót a IV.r. vádlottnak adta át, aki azt, valamint ugyancsak a rablásból származó 1.055.000 Ft-ot 2003. május 16. napján a bank 1. fiókjában a saját nevére nyitott 0505. számú széfben helyezte el. Az pontosan meg nem állapítható, hogy a fenti összegeket a XI. r. vádlott milyen jogcímen adta át a IV.r. vádlottnak.

A 21. oldal 5. bekezdés 2. mondatát kiegészíti azzal, hogy a IV.r. vádlott a rablásból származó, a XI. r. vádlottnál levő - pontosan meg nem állapítható összegű 2 millió forintot meghaladó, de 20 millió forintot meg nem haladó pénzt rejtett el. Egyúttal mellőzi e bekezdés utolsó mondatának utolsó fordulátát.

A 21. oldal 8. bekezdését kiegészíti azzal, hogy város 4. elhagyása után a IV.r. vádlott felhívta gyermekkori barátját, tanú 7-et város 6-ban azzal, hogy nagy bajban van, segítsen és elküldi hozzá az öccsét, Tibit. Egy óra múlva meg is jelent a XI. r. vádlott a barátnőjével nagy táskával, cipős dobozokkal, 3-4 nejlonszatyorral, majd megjelent a IV.r. vádlott is. Az este folyamán a IV. r. vádlott lakására érkezett tanú 8. Reggel a IV.r. vádlott telefonálni kezdett, odahívta tanú 9-et és a VII. r. vádlottat, tanú 8-at pedig elküldte telefonkártyát vásárolni.

E bekezdést akként helyesbíti, hogy a IV.r. vádlott a VII.r. vádlottól a saját részére kérte el a cím 2-ben lévő lakást, amit a VII.r. vádlott a IV.r. vádlott rendelkezésére bocsátott.

A 22. oldal 1. bekezdését akként pontosítja, hogy a gyermekkori barát tanú 8., a másik ugyancsak gyermekkori barát tanú 9., a nyaraló város 7-ben volt, a IV.r. vádlott itt két napot töltött.

A 22. oldal 2. bekezdését annyiban pontosítja, hogy a VII.r. vádlott lakásában a IV.r. vádlott, a XI. r. vádlott elítélt és barátnője 4-5 napot tartózkodtak és itt lakott egy napig a lakás kulcsát nekik átadó tanú 9. is.

A 22. oldal 3. bekezdését akként pontosítja, hogy a faház város 2-ben volt.

A 22. oldal 4. bekezdését pontosítja azzal, hogy a „vádlott”-al kezdődő rész a IV.r. vádlottra vonatkozik.

Az utolsó mondatot pedig akként helyesbíti, hogy a VI.r. vádlottal a IV.r. vádlott azt közölte, hogy hol van a rablásból származó pénz elrejtve és azt vigye el hozzá.

A 22. oldal 5. bekezdésében a gyermekkori barát tanú 9.

A 22. oldal 6. bekezdésében a másik gyermekkori barát megnevezés tanú 8-ra vonatkozik.

E bekezdést az alábbiak szerint egészíti ki és helyesbíti:

A VI.r. vádlott társával a VIII.r. vádlottal - pontosan meg nem állapítható napon - 2003. június elején város 4-ből város 2-ből szállított egy közepes méretű TV készüléket, amelyben az általuk tudottan a város 3-ban lévő rablásból származó a 2.000.000 Ft-ot meghaladó, de a 20.000.000 Ft-ot meg nem haladó összeg volt elrejtve. Ebből a pénzből a leszállítás előtt a VI.r. vádlott 1.000.000 Ft-ot a IV. r. vádlott adóssága fejében elvett.

A 22. oldal 7. bekezdését mellőzi. Arra nézve semmilye adat nem merült fel, hogy a pénz külön-külön lett volna elrejtve miként arra sem, mint azt a 4. bekezdés tartalmazza, hogy a IV.r. vádlott közölte volna a VI.r. vádlottal, hogy az az ő és a XI. r. vádlott pénze.

Város 3. a TV készülék hátlapját a XI. r. vádlott leszerelte. A pénzösszeg 5 és 10 ezer forintos címletekben volt elrejtve a TV készülékben. A IV.r. vádlott egy aktatáskát adott át a XI. r. vádlottnak azzal, hogy tegyen bele pénz összeget. Ezt a pénzt tartalmazó aktatáskát adta át a IV.r. vádlott az egyik ügyvédnek, majd az ügyvédekkel együtt eltávozott. Az ezt meghaladó összeg a TV készülékben maradt, majd a XI. r. vádlott és barátnője távozása után a TV-ben pénz nem maradt.

A 23. oldal 1. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a VIII.r. vádlottnak az ingatlanon már nem áll fenn a haszonélvezeti joga.

A IX.r. vádlottra vonatkozóan a tényállás 23. oldal 5. bekezdését kiegészíti azzal, hogy az I. r. vádlott 2004. szeptember első hetében kérte el tanú 10. és tanú 11-től a hétvégi házukat.

A IX.r. vádlott cím 5. alatt bérelt lakást az I. r. vádlottnak, aki ott kb. másfél hétig lakott.

A 23. oldal 6. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a IX.r. vádlott 2 db használt telefont és kártyát vett az I. r. vádlottnak. Város 8-ban 2004. október 1. napján bérelte ki részére a házat.

E bekezdést pontosítja azzal, hogy a rendűség megjelölése nélküli vádlott megnevezés az I. r. elítéltre vonatkozik.

A fenti kiegészítésekkel, helyesbítésekkel és pontosításokkal az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás már megalapozottá vált, következésképp ez a tényállás irányadó volt a másodfokú eljárásban is a Be. 352.§-ának (2) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság ítéletében indokolási kötelezettségének eleget tett, amikor számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el, illetve melyeket, mely részükben és miért nem tartott valónak.

Az elsőfokú bíróság még az egyes bizonyítékok elemzése és értékelése előtt, a IV. r. vádlott védekezésének elvetése kapcsán az ítélet 31-33. oldalán rögzítette, hogy a vádlottak közül ki és miért haragudott a IV. r. vádlottra illetve félt tőle, ki és miért működött együtt a hatóságokkal és mi volt a vallomások visszavonásának általában az oka.

Az itt kifejtettek azonban több esetben az érintett személyek nyilatkozata nélküli feltételezésen alapuló megállapítások, miként az is, hogy a vallomások visszavonásának általában a IV. r. vádlott jóindulatának elnyerése volt az oka.

A IV. r. vádlott menekülési indokának elemzésekor, az ítélet 34. oldalán és a 36. oldal 4. bekezdésétől az oldal végéig a XI. r. vádlott segítségének körében az elsőfokú bíróság ugyancsak tett olyan megállapításokat, melyek nem többek feltételezésnél, találgatásnál, nélkülözik a konkrétságot, a tényeket.

Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság valóban rögzített feltételezéseken alapuló nehezen értelmezhető, nem egyértelmű összegző megállapításokat is. Ezek - amelyeket a védelem alappal kifogásolt - nehezítik, de nem gyengítik az igen részletes, iratszerű, egyes vallomások konkrét állításait, más konkrét tényekkel bizonyítékokkal összevető értékelését.

Az elsőfokú bíróság a vádlottak védekezését részletesen és iratszerűen ismertette, az egymásnak ellentmondó vallomásokat a megváltoztatásukra adott magyarázatokat körültekintő alapossággal elemezte, egymással összevetette. Ugyanígy járt el nemcsak a tényállás megállapításánál döntőnek minősülő tanú 9. és tanú 3. tanúk vallomását illetően, hanem az egyes részletekről tudomással bíró valamennyi tanú nyilatkozatának ismertetésénél, elemzésénél, értékelésénél.

A tényállás alapjául elfogadott egyik bizonyíték, tanú 3. szavahihetőségét az elsőfokú bíróság a lehetséges módon, körültekintően vizsgálta, mivel a tanú valóban haragudott a IV. r. vádlottra azért, mert megverte. Külön foglalkozott kihallgatásának körülményeivel is és vallomását összességében, valamint egyes állításait is elemezte és csak azokat vette alapul, melyek más bizonyítékokkal is alátámasztottak voltak.

Az események során szinte mindvégig a IV. r. vádlottal együtt levő, tanú 9-nek a nyomozás során tett és a tényállás alapjául elfogadott vallomásait, a vallomás visszavonására adott magyarázatát az elsőfokú bíróság a tanú többszöri, igen



részletes meghallgatásával, valamennyi vallomásának elé tárásával vizsgálta, vallomásait elemezte, a többi bizonyítékkal összevetette.

Ugyanígy járt el tanú 12. összes, az eljárás menetében különböző pozícióban tett, igen eltérő vallomásaival és vallomásai visszavonására adott magyarázatával is.

Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a vádlottak és a tanúk egy része csak azzal magyarázta a terhelő vallomás tételét, hogy haragudott korábban a vádlott társára.

Ez azonban - miként az megfigyelhető volt a másodfokú tárgyaláson is a VIII. r. és a VI. r. vádlott meghallgatásakor és szembesítésekor - csak a védekezés egyik, a vallomás megváltoztatásának magyarázataként jelent meg, elfogadható, meggyőző indok nélkül.

A bizonyítékok értékelése körében tettenérhető eseti hibák ellenére az nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének olyan mértékben nem tett volna eleget, ami az ítéletet a felülbírálatra alkalmatlanná tenné.

Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában túlnyomórészt beszámolt arról a gondolati folyamatról is, amelynek során a logikai következtetés módszerével megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

Levont következtetéseinek jelentős része okszerű és kellően indokolt. A bűncselekmény elkövetéséből származó 50 millió forint vonatkozásában az ajándékozás jogcímének megállapítása azonban - a később kifejtésre kerülő indokok alapján - hibás következtetés eredménye.

Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenysége és a rendelkezésre álló valamennyi bizonyíték egybevetése alapján megállapítható, hogy a IX.r. vádlott kivételével a jelen ügyben érintett vádlottak és tanúk egymással baráti, jó ismerősi „haveri” kapcsolatban álltak.

A vádlottak és a tanúk kapcsolatrendszerének feltárása a bizonyítás szempontjából azért is kiemelt jelentőségű, mert ez ad magyarázatot a terhelő vallomások későbbi visszavonására, a védekezések egymáshoz igazítására, sok esetben a hamis tanúzás bűncselekményéhez közelítő nyilatkozatok megtételére. A módosított vallomások hitelességét megkérdőjelezi az a tény is, hogy valamennyi egy irányba, a IV.r. vádlott védekezésének alátámasztására irányult.

A tanúk egy része a IV.r. vádlott gyerekkori barátja, ismerőse, így tanú 8., tanú 13, tanú 9, tanú 3, tanú 7.

A „haveri kör” tagjai - a magát jó barátnak nevező tanú 8 2004. május 11.-i vallomása szerint - a VI.r. és a VIII.r. vádlotton túl tanú 6, tanú 9 és tanú 14.

Tanú 2 és tanú 5-el a IV.r. vádlott üzleti kapcsolatban állt, tanú 16 pedig a IV.r. vádlott autóit javította.

Tanú 17. magát a 2004. május 17. napján tett tanúvallomásában a IV.r. vádlott barátjaként jelölte meg.

Szabadulása után tanú 6. a IV.r. vádlott engedélyével lakott a cím 3-ban lévő panzióban, tanú 9 a 2003. április 29.-i szabadulását követően szintén a IV.r. vádlotthoz ment, tőle kért és kapott pénzt. A testvéröccsének tekintett a XI. r. vádlottnak ugyancsak a IV.r. vádlott biztosított lakhatási és munkalehetőséget.

A többieknek a IV.r. vádlotthoz fűződő kapcsolatrendszerét példázza tanú 7. 2004. szeptember 21-én tett, az elsőfokú bíróság által elfogadott nyomozati vallomása.

Tanú 7. e vallomásában - az ítélet 57. oldalán idézettekén túl - elmondta azt is, hogy a IV.r. vádlott 2003. nyár elején egy este felhívta azzal, hogy nagy bajban van, segítsen és elküldi hozzá az öccsét, „Tibit” (a XI. r. vádlottat). Egy óra múlva meg is jelent „Tibi” a barátnőjével, nagy táskával, cipős dobozokkal és 3-4 nejlonszatytorral, majd megjelent a IV.r. vádlott is, aki azon kívül, hogy „szarba nyúlt” nem mondott semmit, de idegesek voltak. Még akkor este megjelent nála tanú 8, reggel pedig a IV.r. vádlott telefonálni kezdett, odahívta tanú 9-et és „Hintit” (a VII.r. vádlott), tanú 8-at elküldte telefonkártyáért.

Ezen baráti, „haveri” kör tagjai, a „családi kapcsolattal érintettek” az eljárás előrehaladtával, már az alapeljárás során is, de főleg a megismételt eljárásban védekezésüket és vallomásukat egymáshoz igazították mégpedig oly módon, hogy a IV.r. vádlott észrevételeit követően, vagy az ő konkrét kérdéseire válaszolva a IV.r. vádlottal egyező vallomást tettek, illetve a kérdéseire adott válaszokkal az ő állításait erősítették meg. Különösen megfigyelhető ez tanú 12. és tanú 9 meghallgatásakor tett nyilatkozatain, valamint a XI. r. vádlottnak a IV.r. vádlott kérdéseire adott válaszain és tanú 13. vallomásán.

Összefoglalva megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság alappal vetette el a meggyőző érvelést, indokot nélkülöző vallomásmódosításokat és fogadta el azokat a IV.r. vádlottat terhelő korábbi nyilatkozatokat, amelyek egyrészt egymásra épültek, másrészt más bizonyítékokkal is összhangban álltak.

Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy az alaphűncselekményt elkövetők az alapeljárás során, majd a jelen ügyben tanúként milyen vallomást tettek. Az I. r. és a X. r. vádlott tagadta, hogy ismerték a IV.r. vádlottat.

Az I. r. vádlott gyanúsítottként tett írásbeli vallomása szerint (nyomozati iratok 14. kötet 57. oldaltól) a IV.r. vádlotról tudta, hogy a XI. r. vádlott rokona. A pénzből neki jutó összeget 60 millió forintban jelölte meg azzal, hogy a X. r. vádlott is hasonló összeget kapott. A X. r. vádlott vallomást nem tett, nem nyilatkozott arról sem, hogy kihez került a kb. 300 millió forint.

A XI. r. vádlott önvallomásában a neki jutó pénz összegét 30 millió forintban jelölte meg. A megismételt eljárásban sem tett vallomást a rablásról, és annak előkészületéről.

A 70. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 61. oldalán azonban a IV.r. vádlott azon kérdésére, hogy tudott-e a rablás szervezéséről, azokról, akik elkövették, azt válaszolta, hogy erről a IV.r. vádlott nem tudott. A IV.r. vádlott azon kérdésére: részesült-e a rablásból származó pénzből, azt válaszolta, hogy nem volt ilyen. A IV. r. vádlott azon kérdésére, hogy kérte-e tőle, hogy ha a rablásból nagyobb összeghez jut, akkor adjon neki, volt-e 166.000 eurója? A XI. r. vádlott azt válaszolta, hogy „mindig volt pénzed, autód, házad, ismerőseidet segítetted, fizetted folyamatosan”. A IV.r. vádlott azon kérdésére pedig, hogy beszélt-e neki utólag a rablásról, a szerepéről „nem”-mel válaszolt.

Az elsőfokú bíróság által elfogadott IV. és V. számú tanúk többször látták a IV. r. vádlott házában a X. r. vádlottat.

Tanú 18 (nyomozati 5. kötet 297. lapszám alatti) 2004. november 5-én tett és elfogadott nyomozati vallomása szerint a X. r. vádlottat két alkalommal látta a IV. r. vádlott társaságában.

Tanú 3. a 2004. április 2-án tett nyomozati vallomásában arról is nyilatkozott, hogy tanú 12., miután a sajtóban le lett adva az aszódi rablás gyanúsítottjainak a fényképe, rá pár napra elmondta neki, miszerint unokaöccse, tanú 19 mesélte, hogy felhívta őt a „Kis Novák” azzal, hogy látta a képeket a sajtóban és a „két másik arcot látta Attilával korábban”. Egy alkalommal Attila hívására találkozott velük. Tanú 19. szerint a „kis Novák teljesen biztos volt abban, hogy a két arc az volt, akik az újságban „Kero” mellett voltak”.

Ez pedig - figyelemmel az elsőfokú bíróság által az ítélet 67. oldal utolsó bekezdésében írtakra - megerősíti tanú 18 elfogadott vallomását.

Tanú 3. vallomásában előadta azt is, hogy a VI. r. vádlottól hallotta, hogy a IV.r. vádlott 2003 elején egy, a rablást szervező megbeszélésen is részt vett, ahol a XI. r. , a II. r. és a VI. r. vádlott is jelen volt.

A 2003. május 16. napján készült feljegyzés szerint egy magát megnevezni nem akaró férfi arról tett bejelentést, hogy „mindent tudok az aszódi rablásról! Ezt a balhét a X. r. és az I. r. nevű gyerek követte el. Én is segítettem nekik, de rongyos szar lóvéval szúrták ki a szemem, ezért még azt is elmondom, hogy egy IV. r. vádlott nevű város 4-beni gyerek is segített nekik”.

A rablás elkövetőinek telefonokat beszerző tanú 20 ismerte az I. r. vádlottat, a X. r. vádlottat és tanú 6-ot. Az I. r. vádlott többször vitte város 4-be, ahol egy panzióban találkoztak tanú 6-al.

Tanú 9 a 2004. június 14-én tett vallomásában előadta, hogy a IV. r. vádlott sokat tartózkodott tanú 6. társaságában, a II. r. elítélt pedig XI. r. vádlottal tartott kapcsolatot.

A 2004. június 19-i vallomásában számolt be arról, hogy a IV.r. vádlott a jelenlétében kérdezgette a II. r. vádlottat a kocsiról, majd amikor megjött XI. r. vádlott, együtt mentek a „Nokedlibe”.

E vallomásában mondta el azt is, hogy amikor város 9-ből város 10-be utaztak, találkoztak a VI. r. vádlottal, akinek a IV. r. vádlott azt mondta, hogy tüntesse el a dolgokat a cím 6-ban lévő lakásból. Amikor pedig a XI. r. vádlott találkoztak, a IV. r. vádlottnál egy nagy köteg pénzt, kb. 180.000 Ft-ot adott Tibinek. Előtte még az „Öreg halászbán” a IV.r. vádlott poénkodva kérdezte meg a XI. r. vádlottat nem volt-e meleg a sísapka, majd nem volt-e nehéz a láda?

Tanú 8 a 2010. január 11-i meghallgatásakor - fenntartva nyomozati vallomását - azt is előadta, hogy „Amikor Tibitől hallottuk, hogy csinál majd egy nagy dobást, Attila mindig próbálta helyre tenni”. Arról nem tudott nyilatkozni, hogy tudomása volt-e arról, hogy a XI. r. vádlottnak köze van a rabláshoz.

Tanú 8. vallomását a XI. r. vádlott szervezési tevékenységét illetően megerősítette tanú 12. nyomozás során tett (13. kötet 257. oldal) azon vallomása, miszerint a VI. r. vádlott a VIII. r. vádlott helyeslése mellett mondta el neki, hogy a rablást tanú 6. és XI. r. vádlott szervezték. Egyúttal feltételezte, hogy tanú 6. letartóztatását követően a szervezést a IV. r. vádlott vette át.

Tanú 21. - a nyomozást vezető rendőr - az alapügyben tett és a megismételt eljárásban ismertetett vallomásában (B.190/2005/400/32. oldal) arról számolt be, hogy első körben a IV. r. vádlott szervezői tevékenysége volt alátámasztható. Tanú 6. kezdte a szervezést, a II. r., az I. r. , a X. r., majd a tanú 6. helyébe lépő XI. r. vádlott hajtották végre a rablást. A IV. r. vádlott a szervezésben vett részt a gyanú adatai szerint és rokona szökését segítette itthon és külföldön. Szerinte a rabolt pénzből 200 millió ment el kocsikra, lakásra, a további 200 millió forintot a IV. r. vádlott forgatta, utóbbit azonban nyomozati úton nem tudták alátámasztani.

A IV. r. vádlottnak a rablásban érintettségét erősíti a VII. r. vádlottnak a nyomozati iratok 12. kötetének 323. oldalán kezdődő azon vallomása, miszerint a IV. r. vádlott azon kérdésre, hogy mi köze van a rabláshoz, azt válaszolta, hogy egy régi telefonja a helyszínen maradt.

A IV. r. vádlottnak a rablási bűncselekményt illető érintettségéhez szorosan kapcsolódik mindaz, ami az étteremnél és azt megelőzően történt.

Tanú 3. vallomása szerint a VI. r. vádlott beszélt tanú 1-el május 12-i fogvatartásáról, amit tanú 1. is megerősített, mert beszámolt arról, hogy IV. r. vádlott megfenyegette, pofon ütötte. Tanú 22-t vele hívatta a helyszínre a IV. r. vádlott, tőle pénzt akart szerezni. A XI. r. vádlott de. 10-11 óra között érkezett meg az étteremhez, a IV. r. vádlott kiment, beszélgettek, ezután megváltozott a IV. r. viselkedése. A tanú tanú 1.r fogvatartásával, fenyegetésével kapcsolatos IV. r. vádlotti magatartást tanú 23. is megerősítette.

Tanú 22. alátámasztotta tanú 3. azon előadását, hogy őt tanú 1. hívta a helyszínre, ahol tőle pénzt követeltek, majd amikor sikerült város 11-ben pénzt szereznie, a IV. r. vádlottnak már nem kellett a pénz. A nyomozati nyilatkozatát az alapeljárásban tett vallomásában megerősítette és a megismételt eljárásban is fenntartotta a

tekintetben, hogy 10 óra körül érkezett meg az étteremhez a XI. r. vádlott egy kisbusszal, ahova a IV. r. vádlott kb. 20 percre beült.

Tanú 9. azt vallotta, hogy a XI. r. vádlott „valamikor”, de város 4-be, a „Nokedli” étterembe menet előtt érkezett az étterembe a IV. r. vádlott által használt furgonnal, egy félig telt nyílonszatyrot adott IV. r. vádlottnak, aki belenézett, majd azt mondta a XI. r. vádlottnak, hogy tegye be a kocsiba, aki így is tett.

Ezután a IV. r. vádlott 200.000 forintot adott át a VII. r. vádlottnak.

A VII. r. vádlott elismerte, hogy az étterem előtt átvett a IV. r. vádlottól 200.000 forintot.

Tanú 23. a 2004. április 28-i vallomásában előadta azt is, hogy az ittas állapotban lévő a VIII. r. vádlott egyszer elmondta neki, hogy a „az étteremben való találkozás csak színjátéknak kellett, hogy a IV. r. vádlott sok ember előtt legyen a rablás időpontjában, Bika is, mint kívülálló kellett”.

Azt a IV. r. vádlott is elismerte, hogy a XI. r. vádlott kb. 10 órakor bement érte az étterembe és dél körül együtt mentek haza.

Ugyanakkor a második, a 2003. november 24-i gyanúsítottkénti meghallgatásakor a IV. r. vádlott arra hivatkozott, hogy nem volt szervező a város 3-ban lévő rablásban, az elkövetés időpontjában máshol tartózkodott, ezt tanúk igazolják. Állítása szerint a XI. r. vádlott reggel 7 órakor ébresztette fel, amikor visszavitte a Volvóját.

A 2004. március 4-i meghallgatásakor ezt az időpontot  $\frac{1}{2}$  7 és  $\frac{3}{4}$  7 körüli időre tette.

Ezekben az időpontokban az alapeljárásban megállapított jogerős tényállás szerint a XI. r. vádlott elítélt társaival éppen az aszódi rablást hajtott végre.

Mindezek alapján helyesen vont következtetést arra az elsőfokú bíróság, hogy a IV. r. vádlott nemcsak a rablást eredetileg tervező tanú 6-6, hanem a tippadó a II. r. vádlottat és a rablást ténylegesen végrehajtó I. r. vádlottat és a X. r. vádlottat is ismerte.

A IV. r. vádlott tudott arról, hogy kik, hol és mikor támadják meg a pénzszállító autót. Az étteremnél a IV. r. vádlott nemcsak azért „gyűjtött össze” számos embert, hogy magának alibit biztosítson, mivel a találkozás idején a rablást már végrehajtották, hanem azért is, hogy ő ne legyen kapcsolatba hozható az elkövetőkkel. Az ugyanis, hogy a XI. r. vádlottal, mint fogadott öccsével találkozik, mindennapos esemény volt.

A IV. r. vádlott a XI. r. vádlott az étteremhez érkezését követően értesült arról, hogy a rablási bűncselekményt sikeresen végrehajtották, átvette tőle a bűncselekményből származó, legkevesebb 200.000 forintot, melyet a VII. r. vádlottnak adott át.

A IV. r. vádlott védekezése, miként a rablást végrehajtó, a még fel nem lelt kb. 300.000.000 forint hollétéről hallgató elítéltek vallomása is arra irányult, hogy a rablásból származó pénz további nyomon követhetőségének útját elzárják. Valamennyi elkövetőnek érdeke fűződött ahhoz is, hogy az a személy, akihez a rabolt pénz egy része került, ne legyen velük kapcsolatba hozható.

Az elsőfokú bíróság részletesen elemezte a IV. r. vádlott azzal kapcsolatos védekezését is, hogy az általa az bank 1. fiókjának széfjében elhelyezett 166.000 euro és 1.055.000 forint honnan származott, továbbá, hogy a rablást megelőző és az azt követő időszakban milyen pénzüsszegekkel rendelkezett.

Értékelő tevékenysége eredményeként az elsőfokú bíróság alappal értékelte ellentmondásosnak és következetlennek a IV. r. vádlott védekezését, valamint a védekezése alátámasztására felhívott alábbi bizonyítékokat.

A VI. r. vádlott a nyomozás során nem tett említést a panzió adás-vételéről, pedig részletesen nyilatkozott a IV. r. vádlottal fennálló üzleti kapcsolatára (nyomozati iratok 13. kötet 109-116 és 121-136. lapszáma).

2005. december 08-án a IV. r. vádlottal egyezően számolt be az adás-vételről. Ugyanakkor a cége ellen felszámolási eljárás volt folyamatban.

A bérleti díj hátralék fennállásáról, összegszerűségéről, kielégítéséről egymásnak ellentmondó nyilatkozatokat tett.

Tanú 24. vallomásai között ellentmondások voltak, miszerint elmaradt bérleti díj volt a visszatartás jogcíme, illetve a VI. r. vádlott elesett más vevőktől. Ez utóbbit a VI. r. vádlott nem cáfolta (70. számú tárgyalási jegyzőkönyv 17. oldal).

A VI. r. vádlott és tanú 24. vallomásai között abban volt ellentmondás volt, hogy a tanú szerint nem készült átvételi elismervény, a vádlott szerint készült, de azt megsemmisítették.

Tanú 17 vallomásai között ugyancsak ellentmondás állapítható meg. A nyomozás során azt vallotta, hogy a IV. r. vádlottat 2002. decembere óta nem látta. Ugyanakkor az átvételi elismervény 2003. április 22-i keltezésű.

A tanú - a IV. r. vádlott védekezésével egyezően - a 2007. február 27-i tárgyaláson (tárgyalási jegyzőkönyv 27-30. oldal) majd a megismételt eljárásban a 2010. február 25-i tárgyaláson is azt vallotta, hogy a IV. r. vádlott őt vitte el arra a találkozóra, ahol a VI. r. vádlott átadta a 19 millió forintot.

A B.190/2005/251. számú tárgyalási jegyzőkönyv mellékleteként szereplő átvételi elismervény pedig csak akkor került becsatolásra, amikor a IV. r. és a VI. r. vádlottak egyezően módosították a vallomásukat.

Tanú 25. nyomozás során tett és a tárgyalásokon ismertetett nyilatkozatai szintén ellentmondásosak voltak, mivel a vallomása szerint a ház vételárát már leelőlegezte, a fennmaradó vételárra a fedezet az eladásra szánt lakása volt, a IV. r. vádlottól a 20 millió forint kölcsön kérését pedig azzal indokolta, hogy a pénz biztosítékul kellett.

A kölcsönkérésről és visszaadásról állítása szerint okirat készült, az okiratok hollétéről azonban nyilatkozni nem tudott, ilyen okiratok az eljárás során nem kerültek elő. Ha pedig a kölcsönszerződés bizalmi alapon jött létre, nem volt szükség a jelzálog kikötésére.

Tanú 26. az eljárás során tett vallomásaiban a IV. r. vádlottnak átadott pénz összegére, a kölcsönfolyósítás időpontjára ugyancsak ellentmondásos előadásokat tett.

A 2001. október 20-i átvételi elismervény kölcsön visszafizetéséről szól, tartalma szerint nem igazolja a IV. r. vádlott állítását. Tanú 26. vallomását illetően nem hagyható figyelmen kívül tanú 12. azon elfogadott állítása, miszerint a tanútól tudja, hogy a 15 millió forint átadása csak papíron történt meg. Tanú 26. és tanú 12. találkozását pedig tanú 27. vallomásával igazolta.

Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy tanú 24. szerint 2003. március végén, az átvételi elismervény szerint a VI. r. vádlott 2003. április 22. napján adta vissza a IV. r. vádlottnak a pénz összegeket, tanú 26. pedig - állítása szerint - 2003. május 14. napján adta vissza város 5-ben az utolsó összeget, tehát valamennyi hivatkozott dátum nagyon közeli a rablási bűncselekmény elkövetésével 2003. május 12-i időpontjához.

Az elsőfokú bíróság által is részletesen kifejtett és a másodfokú bíróság által a fentiek szerint kiegészített, önmagukkal és más bizonyítékkal is ellentmondásos tanúvallomásokkal alappal vetette el az elsőfokú bíróság. Ezen vallomásoknak egyetlen célja volt, nevezetesen, hogy a IV.r. vádlotthoz került és a 2003. május 12.-i rablásból származó pénzösszeg eredetét legalizálják.

Az elsőfokú bíróság a vádlott és a tanúvallomások elemzésekor, értékelésekor, valamint az ítélet 75. és 76. oldalán részletesen foglalkozott a IV. r. vádlott anyagi helyzetével. A vádlottat barátai, „haverjai”, ismerősi úgy írták le, mint akinek nem voltak anyagi gondjai, mindene megvolt, így kocsik, ház.

A tárgyaláson a IV. r. vádlott anyagi helyzetét kiemelkedőnek jellemző tanú 8. a 2004. május 11-én tett vallomásában arról számolt be, hogy a IV. r. vádlott nem volt rossz anyagi helyzetben, de nem lehetett tudni mennyi pénze van, lehet, hogy kölcsönből származó pénz volt nála. A házra akart felvenni magánhitelt, hogy a nevére tudja íratni és a házra vett volna fel hitelt, hogy abból rendezze a magánkölcsönt.

Tanú 22. 2004. március 22-én tett vallomása szerint a IV. r. vádlott azzal követelt tőle 300.000 forintot a Shell-kútnál, hogy nincs pénze.

Tanú 23. a 2004. április 28-i vallomásában előadta azt is, hogy 2003. április-májusban egy alkalommal 50.000 forintot kért kölcsön a IV. r. vádlottól, aki az édesapjától kölcsönként 30.000 forintot adta át a tanúnak, mert neki nem volt pénze.

Tanú 16. a 2004. december 20-n tett, az elsőfokú bíróság által elfogadott nyomozati vallomása szerint őt a IV. r. vádlott nemcsak olyan közös vállalkozásra akarta rábeszélni, amelyben a tanú dolgozott volna, míg IV. r. vádlott szervezői munkát végez, hanem a IV. r. vádlott 4-5 alkalommal pénzt is kért tőle kölcsön és előfordult az is, hogy azt akarta ingyen csinálja meg az autóját.

Tanú 12. a 2004. április 22-i gyanúsítottkénti vallomásában tett említést arról, hogy a IV. r. vádlott elkérte tőle tanú 16. telefonszámát, mert pénzt akart tőle kölcsönkérni.

Tanú 2. a nyomozati vallomásában (5. kötet 423. lapszám) beszámolt arról, hogy a veresi házat tőle bérelte a IV. r. vádlott, de bérleti díjat soha nem fizetett és a közüzemi díjakkal is elmaradt.

Tanú 15., aki a 2003. november 14-i vallomásában úgy jellemezte a IV. r. vádlottat, hogy jószívű, ha volt pénze mindenkinek adott. Előadta azonban azt is, hogy a IV. r. vádlottnak adta oda a lízingelt gépkocsiját azzal a feltétellel, hogy a részleteket ő fizeti. A részleteket azonban a IV. r. vádlott nem fizette, az autót összetörte, azért neki kellett mindent kifizetnie.

Tanú 3. a 2004. április 01-én tett vallomásában nyilatkozta, hogy a rablás előtti hétvégén a IV. r. vádlott felhívta a tanú 12. azzal, hogy nincs 3.000-4.000 forintja.

A VII. r. vádlott a 2004. augusztus 03-i gyanúsítottkénti kihallgatásakor azt vallotta, hogy 4 millió forintot adott a IV. r. vádlottnak azzal, hogy fektesse be. Ebből a IV. r. vádlottnak 2 millió forint tartozása állt fenn, ezt az összeget folyamatosan kérte tőle.

A VI. r. vádlott a 2004. április 05-i gyanúsított meghallgatásakor arról nyilatkozott, hogy a IV. r. vádlottal üzleti kapcsolatban állt, a cím 3. panziót 1,5 éven keresztül bérelte tőle, de nem nagyon fizetett, kb. 3,5 millió forinttal tartozott neki. A IV. r. vádlott nem üzemeltette sem a panziót, sem a kocsmát.

A VII. r. vádlott és a VI. r. vádlott vallomását a tartozások fennállta tekintetében alátámasztotta tanú 9. nyomozati vallomása is.

Mindezek, valamint a nyomozati iratok 10. kötet 197. lapszáma alatti revizori jelentés alapján, figyelemmel az elsőfokú bíróság okfejtésére is, megállapítható, hogy a IV. r. vádlottnak 2003. májusában nem voltak jelentős bevételei, tartozásai álltak fenn, korábbi életvitelének fenntartását nem tudta biztosítani.



A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható, hogy a IV. r. vádlott és a XI. r. elítélt kapcsolatában a IV. r. vádlott irányított, szerzett neki munkát és miként számos barátjának és ismerősének neki is utasításokat adott. Ez vonatkozott arra, hogy mikor, hová meneküljön, mikor, mit tegyen. A rablásból származó, a XI. r. vádlott által a IV. r. vádlottnak átadott pénz sorsát is a IV. r. vádlott határozta meg, a XI. r. vádlott csak olyan összeggel rendelkezhetett és oly módon, ahogy azt a IV. r. vádlott meghatározta.

A IV. r. vádlottnak a 2003. május 19-i rendőri akciót követően menekülnie kellett város 4-ből, miként a XI. r. vádlottnak, mint - a IV. r. vádlott által tudottan - a rablás egyik elkövetőjének is. A rablásból származó pénz egy része, amit a város 4-ben, cím 3-ban lévő panzióban egy TV készülékben rejtettek el, a meneküléskor hátrahagyásra került.

A menekülés során szerzett tudomást arról a IV. r. vádlott, hogy az általa 2003. május 16-án a bank 1-ben lévő széfjében elhelyezett pénzüsszegek 2003. május 20. napján lefoglalásra kerültek. Előtte azonban ehhez a pénzhez akart hozzájutni.

A VIII. r. vádlott a nyomozás során tett mindkét vallomásában beszámolt arról, hogy mialatt a IV. r. vádlottat kereste a rendőrség, találkozott vele város 10-ben. A IV. r. vádlott odahívta a bank 1-hez, ő oda is ment, IV. r. azonban nem jelent meg a találkozón. Később ezt azzal magyarázta, hogy rossz volt a széf, nem tudta kivenni a pénzt.

Tanú 9. a 2004. június 19-i vallomásában vallott arról is, hogy Kertesi Attila István IV. r. vádlott beszélt neki a széfről és arról, hogyan kell azt kinyitni. Megígérte, hogy ha kinyitja, kap 5 millió forintot, de ezt nem vállalta.

Amikor a IV. r. vádlottnak a további bujkáláshoz pénzre volt szüksége, a meneküléskor hátrahagyott, elrejtett pénzhez kellett hozzájutnia. Ezért került sor a TV készüléknek és a benne elrejtett pénznek az agárdi leszállítására.

Hangsúlyozandó, hogy erről csak azok a vádlottak (a VI. és a VIII. r.) és azok a tanúk tudhattak, akik a leszállításban részt vettek, város 2-ben jelen voltak, illetőleg akiknek ők ezt elmondták.

A nyomozóhatóságnak nem volt tudomása a rejtekhelyről, mert nem került sor a házkutatáskor a TV készülékek hátlapjának leszerelésére, így kizárt, hogy a nyomozati meghallgatásokon irányított jegyzőkönyvezés történt.

Tanú 9. jelen volt, amikor a VI. r. és a VIII. r. vádlottak a TV-t város 2-be leszállították. Szemtanúként állította, hogy a XI. r. vádlott levette a TV készülék hátulját, amiben 5.000 és 10.000 forintosok voltak elrejtve. A IV. r. vádlott egy aktatáskát adott át a XI. r. vádlottnak, hogy pakolja meg pénzzel, majd ezt az aktatáskát a IV. r. vádlott odaadta a házba bejövő 3 ügyvéd egyikének, majd velük együtt el is távozott.

Tanú 3. a 2004. április 01-én tett vallomásában számolt be arról, hogy a VI. r. vádlott a TV-ben elrejtett pénzt - amit a tanú 33 millió forintban jelölt meg - elvitte a IV. r. vádlottnak és ekkor jelen volt a VIII. r. vádlott is.

Tanú 22. a 2004. március 22-i meghallgatásakor beszélt arról is a TV említése nélkül, hogy a VI. r. vádlott pénzt vitt a IV. r. vádlottnak, majd a 2004. április 09-i, VI. r. vádlottal történő szembesítésekor állította, hogy a VI. r. vádlott elmesélte a 20 milliós történetet és azt, hogy haragszanak rá, mert belenyúlt a pénzbe.

Tanú 9. vallomását megerősítette tanú 7. nyomozati vallomása is, akinek tanú 9. elmondta, hogy „TV-ben vittek egy csomó pénzt”, az ügyvédek megjelenésével kapcsolatos előadását pedig tanú 8. vallomása is alátámasztotta.

Tanú 12. a 2004. április 22-i vallomásában számolt be arról, hogy a VIII. r. vádlott mesélte el neki, hogy a már menekülő a IV. r. vádlottnak a panzióból vitt egy TV-t, amiben sok pénz volt.

A fenti bizonyítékokból pedig levonható az a következtetés, hogy a VI.r. és a VIII.r. vádlottak a TV készüléket a hátlapjában elrejtett és 2003. május 12.-ei rablásból származó nagyobb összegű készpénzzel együtt leszállították város 2-be.

Az elrejtett pénz összegszerűségét - figyelemmel az eltérő vallomásokra is - nem lehetett pontosan megállapítani. Így a másodfokú bíróság - osztva a Fellebbviteli Főügyészség jogi álláspontját - ennek összegét 2 millió és 20 millió forint között határozta meg.

Arról, hogy ki és milyen ismeretek birtokában, valamint miként segített a IV. r. vádlottnak a menekülésben, az alábbi bizonyítékok bírnak jelentőséggel.

Tanú 3. vallomása szerint a VI. r. vádlott értesítette a IV. r. vádlottat, hogy meneküljön, mert keresik a rendőrök. A VI. r. vádlott elmondta neki azt, hogy a IV. r. vádlott egy időben város 12-ben bujkált, ebben az időszakban a VII. r. vádlott volt az, aki egy sötétített Chryslerrel fuvarozta. Tanú 12. pedig a VIII. r. vádlott vitte város 12-be.

A VII. r. vádlott a nyomozás során beismerte, hogy a IV. r. vádlott mondta neki, hogy „nagy szarban van, menjen ki város 3-ba, rendőrök keresték a házukban, belekeverték egy dologba” (nyomozati iratok 12. kötet 325. oldal) város 3-ból elvitte IV. r. vádlottat egy horgásztóhoz, majd néhány nap múlva elkérte a cím 2-ben lévő lakást, a kulcsokat tanú 9. juttatta el a IV. r. vádlottnak, kb. 5 napot töltöttek a lakásban, ő is meglátogatta őket. A VI. r. vádlottat is levitte IV. r. vádlotthoz, majd másodszor a VI.r. vádlott autójával utaztak le. Ez utóbbi állításával cáfolta a VI. r. vádlott azon védekezését, hogy a IV. r. vádlottal nem találkozott a város 4-ből való távozása óta.

Tanú 9. vallomása szerint a IV. r. vádlottat város 13-ból a VII. r. vádlott vitte egy tóparti házba, ami tanú 8. munkahelyi főnökéé volt, majd ő és a IV. r. vádlott elmentek város 9-be, ahol egy napot töltöttek. Taxival utaztak város 10-be, találkoztak a VI. r. vádlottal és a XI. r. vádlottal, innen mentek a VII. r. vádlott cím 2-ben lévő lakásába. A VII. r. vádlott bérelte ki város 2-ben a faházat, oda vitte le a IV. r. vádlottat.

A 2004. szeptember 27-i vallomása szerint a körözés után egyszer felhívta a IV. r. vádlott, hogy menjen tanú 7-hez, aki régi barát.

Tanú 12. megerősítette tanú 3. és tanú 9. vallomását, mert előadása szerint a VIII. r. vádlott azt is elmesélte neki, hogy a VII. r. vádlott is sokat segített, fuvarozgatta a IV. r. vádlottat.

Tanú 9. vallomása megerősítette a VII. r. vádlott beismerő nyomozati nyilatkozatát és tanú 3. előadását.

A VI. r. vádlott azon védekezését, hogy nem találkozott a IV. r. vádlottal, a már említett VII. r. vádlotton kívül cáfolta tanú 3. és tanú 9. vallomása.

E két tanú nyilatkozata cáfolta a VI. r. vádlott azon védekezését is, hogy a TV készülékben nem vitt pénzt IV. r. vádlottnak és nem tudott az elrejtett, rablásból származó pénzről sem.

Cáfolta továbbá a VI. r. vádlott védekezését tanú 12. 2005. január 11-i vallomása is, aki szerint a város 3-ban lévő rablás után találkozott a VI. és a VIII. r. vádlottakkal, a VI. r. vádlott beszélt neki a kommandós akcióról, a rablás szervezéséről valamint arról, hogy megtalált egy kulcsot, amit átadott a VIII. r. vádlottnak, aki szerint az a széf kulcsa volt.

Tanú 8. azon vallomása, hogy város 13-ban szállást szerzett a IV. r. vádlottnak, a város 14-ben pedig 3 ügyvédet kísért a IV. r. vádlott kérésére, szintén alátámasztja tanú 9. vallomását.

Tanú 12., tanú 9., tanú 23. és magának a IV. r. vádlottnak a vallomása is megerősítette azt, hogy a IV. r. vádlottat a menekülésben a VIII. r. vádlott is segítette.

Tanú 9. azon vallomását, hogy a körözés után város 15-ben is voltak, megerősítette tanú 7. nyomozati vallomása is.

A IV. r. vádlott egy alkalommal sem, így a megismételt eljárásban a 2010. március 01-jei tárgyaláson - amikor részletesen nyilatkozott arra, hogy hol tartózkodott a körözése alatt - sem tett említést arról, hogy a tanú 7-től is segítséget kért és volt város 15-ben. Bár tanú 7. szerint a IV. r. vádlott mellett megjelent nála tanú 8. és a VII. r. vádlott is, utóbbiak sem tettek említést erről.

Ugyanakkor a 2010. március 25-i tárgyaláson, amikor a híváslistákra nyilatkoztak a vádlottak, a tanú 28. nevén levő, tanú 29. 2003. május 20-án város 15-ről hívó telefon - annak ellenére, hogy a IV. r. vádlott azt nyilatkozta, hogy ez tanú 9. telefonja lehet (70. számú tárgyalási jegyzőkönyv 246. oldal) - azt erősíti meg, amit tanú 7. elfogadott nyomozati vallomása tartalmaz.

Végül abból a szempontból, hogy a rablásból származó pénzből milyen összeg került a IV. r. vádlotthoz, az általa a széfben elhelyezett összeg kinek a pénze volt, azt milyen jogcímen kapta meg az alábbiak bírnak jelentőséggel.

Az alapeljárásban hozott, a másodfokú bíróság által megalapozottnak értékelt jogerős ítéleti tényállás szerint (12.B.190/2005/474. számú ítélet 31. oldal 5. bekezdése) a X. r., a XI. r., a II. r., valamint a 12.B.17/2008/13. számú ítélettel elbírált az I. r. vádlott „a lakásban délelőtt 9 óra körül megszámlálták és szétosztották a pénzt”, illetve a lakásban levő pénzből „az I. r., a X. r., a XI. r. és a II. r. vádlottak részesültek az eljárás során meg nem állapítható összegben”, valamint az ítélet 33. oldal 3. bekezdésében írtak szerint „reggel 8 és 9 óra közötti időszakban történt meg a pénz elosztása is”.

Az alapeljárás ezen - a megismételt eljárásban eljáró bíróságot kötő - tényállásából nemcsak az a következtetés vonható le, hogy kizárólag a felsorolt négy terhelt részesült a pénzből. Szemben az elsőfokú bíróságnak az ítélet 14. oldal 6. és 7. bekezdésében írtakkal a fenti tényállásrész nem akadályozta annak megállapítását, hogy a rablásból származó pénzből a IV. r. vádlott is részesült. Ellentmondás van az elsőfokú bíróságnak a tényállása és az ítélet 24. oldal 6. bekezdése végén tett azon következtetése között, hogy a IV. r. vádlotthoz került pénz tényleges jogcímének tényállásban történő megjelölése nem volt lehetséges. Amennyiben az elsőfokú bíróság érvelése szerint nem lehetséges a tényleges jogcím megállapítása, megkérdőjelezhető az a minden alapot nélkülöző és a tényállásban rögzített azon megállapítás, hogy a XI. r. vádlott a részéből ajándékba adott a IV. r. vádlottnak legalább 50.000.000 forintot. A XI. r. vádlott által elismert rész 30 millió forint volt, azt pedig, mindketten tagadták, hogy a pénzből a IV. r. vádlott részesült. Ajándékról egyikük sem tett említést, és ezt a körülményt egyéb bizonyíték sem támasztotta alá. Így osztva az ügyészi álláspontot a másodfokú bíróság ennek megfelelően pontosította a tényállást.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a XI. r. vádlott, miután tájékoztatta a IV. r. vádlottat arról, hogy a támadás sikeres volt, a rablásból származó nagyobb összegű készpénzt is átadott a IV. r. vádlottnak, aki ebből a pénzből a VII. r. vádlottnak 200.000 forintot továbbított. A IV. r. vádlott által nyitott széfben volt a 40.000.000 forintnak megfelelő, a XI. r. vádlott által euróra váltott pénzösszeg, valamint 1.055.000 forint. Ezen túlmenően a IV. r. vádlott tanú 12-nek átadott 10.000.000 forintot, rendezte adósságai egy részét és elrejtette a fennmaradó részt. Ezen utóbbi tételek összességében a tényállásban megállapításra nem kerültek, az elrejtett pénz azonban az elsőfokú bíróság által

elfogadott vallomások alapján legkevesebb 2.000.000 forint és legfeljebb 20.000.000 forint volt. Ebből a pénzből vett ki 1 millió forintot a VI. r. vádlott, a fennmaradó részt a VI. és a VIII. r. vádlott vitte le a TV készülékben város 2-ben és a IV. r. vádlottnak adta át.

Még az elsőfokú bíróság által figyelmen kívül hagyott összegek (tartozások kifizetése, elrejtett pénz) esetén sem vonható arra következtetés, hogy a széfben elhelyezett 1.055.000 forint a IV. r. vádlott saját pénze volt, figyelemmel a bűncselekmények előzménye körében az ítélet 19. oldal 1. 2. 3. 4. bekezdésében szereplő megállapításokra, valamint az ítélet 75. oldal 5. és 6. bekezdésében kifejtettekre.

A rablást elkövetők közül az I. r. vádlott 60 millió, szerinte a X. r. vádlott szintén 60 millió, a II. r. vádlott 22 millió, a XI. r. vádlott 30 millió forintban jelölte meg a neki jutó pénz összegét. Az elő nem került összeg kb. 300 millió forint.

Az irányadó tényállás szerint ítéleti bizonyossággal csak annyi állapítható meg, hogy a IV. r. vádlott pontosan meg nem határozható, de 50 millió forintot meghaladó összeggel rendelkezett.

Ez a pénz a város 3-ban 481.100.000 forintra elkövetett rablásból származott, a XI. r. vádlott által neki átadott pénz volt, amit a XI. r. vádlott nem ajándék címen juttatott a IV. r. vádlottnak.

A VI. r. vádlott tevékenységét illetően az elsőfokú bíróság részletesen megindokolta az ítélet 77-79. oldalán a vádlott védekezésének, a vallomásai megváltoztatására vonatkozó magyarázatának elfogadhatatlanságát. Ezzel az indokolással az ítéltábla is egyetértett, mivel maga is elemezte a IV. r. vádlott rablásban érintettsége, menekülése és a TV készülékbe elrejtett pénz szállítására vonatkozóan a VI. r. vádlott szerepét, védekezését és a védekezését cáfoló bizonyítékokat.

A VI.r. vádlottnak a házkutatással kapcsolatos előadását cáfolták a jegyzőkönyvek, valamint a házkutatást fogatosító tanú 30. és tanú 31. tanúkenti előadása, miként azt helyesen tartalmazza az ítélet 79. oldal 5. bekezdése.

A VII. r. vádlott a nyomozás során második meghallgatásakor beismerő vallomást tett. Vallomása visszavonására adott magyarázata- miként azt az elsőfokú bíróság helytálló indokkal megállapította - nem volt elfogadható. Az ítélet 80. oldal utolsó bekezdésében írtak egyébként az ítéltábla által helyesbített tényállással összhangban állnak. Az elsőfokú bíróság egyéb okfejtésével az ítéltábla mindenben egyetértett.

A VIII. r. vádlott védekezését nem fogadta el az elsőfokú bíróság. Ennek részletes indokát az ítélet 82-83. oldalán részletesen kifejtette.

A VIII.r. vádlott a másodfokú tárgyaláson lényegében fenntartotta a korábban tett előadását. Vallomásában nem állított olyan új tény, körülményt, amely a védekezését cáfoló bizonyítékok elfogadását megkérdőjelezné, védekezését elfogadhatóvá tenné.

A IX. r. vádlott az eljárás menetében mindvégig egyezően és következetesen, minden részletre kiterjedően számolt be arról, hogy hogyan került kapcsolatba az általa Krisztiánként megismert I. r. terhelttel, vele hol tartózkodott együtt, milyen ügyeket intézett, milyen szolgáltatokat tett.

Mindvégig határozottan tagadta, hogy tudott volna arról, hogy Krisztián azonos azzal az I. r. vádlottal, akit a rendőrség a 2004. szeptember 01-i szervezett akció során keresett. Védekezése szerint a körülményekből sem kellett következtetnie arra, hogy Krisztián a keresett személy.

Védekezése nem volt ellentmondásos, de mégsem volt elfogadható annak ellenére sem, hogy I. r. vádlott is azt állította tanúként, hogy a vádlott nem tudta azt, hogy ő a keresett személy. A IX. r. vádlotthoz hasonlóan nyilatkozott tanú 11. és tanú 10. is a rendőri akcióról, illetve arról, hogy a képeken szereplő I. r. vádlott nem hasonlított Krisztiánra.

Ez utóbbit állította tanú 32. is. Mindezek és annak ellenére, hogy a tanú azt állította, hogy az ő jelenlétében tanú 5. és a IX. r. vádlott nem beszélgettek a rendőri akcióról, az elsőfokú bíróság elfogadta a tanú 5. azon állítását, hogy a IX. r. vádlottnak beszélt arról, hogy ki valójában a Krisztián azt követően, hogy őt az I. r. vádlott elfogására szervezett akció után a rendőrségről kiengedték.

Tanú 5. számos ponton - miként arra a védő is helyesen hivatkozott - ellentmondásos vallomást tett. Vallomása önmagában valóban nem lett volna elegendő a IX. r. vádlott védekezésének megcáfolására.

A IX. r. vádlott védekezése szerint Krisztián város 16-ban családi problémái miatt akart pár napot eltölteni. Város 10-ben azért bérelt számára, de a saját nevében lakást, mert Krisztiánnál nem voltak iratok. Ugyancsak ez okból, saját nevére vette meg a 2 db használt telefont és telefonkártyát, ahogy Krisztián kérte, majd ugyanígy város 8-ban bérelt neki házat. Tartotta a kapcsolatot Krisztián feleségével, még autót is kapott Krisztián apósától. Őt és nem a hozzátartozóit kérte meg arra Krisztián, hogy autóval újabb és újabb helyszínekre szállítsa el.

Azt elismerte a IX. r. vádlott is, hogy tudott arról, miszerint ebben az időszakban valakit nagy erővel keresett a rendőrség.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint mindezen körülményekből tudnia kellett a IX. r. vádlottnak, hogy Krisztián azonos az I. r. vádlottal és ő az a személy, akit a rendőrség keres. Így a fenti bizonyítékok alapján fogadható el tanú 5. terhelő vallomása is.

A megalapozottan megállapított tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére és nem tévedett- a VI. r. vádlott kivételével - a cselekmények jogi minősítése tekintetében sem. Ennek indoka azonban a IV. r. és a VII. r. vádlott tekintetében egyaránt helyesbítésre szorul.

A IV. r. vádlottnál az orgazdaság büntettekénti minősítés az „ajándékol elfogadta” kitétel mellőzésével helyes. A IV. r. vádlott az általa tudottan rablásból származó pénzösszegnek a XI. r. vádlottól történő átvételével vagyoni haszon végett, megszerezte az 50 millió forintot meghaladó összegű készpénzt.

A VII. r. vádlott a tényállással összhangban azzal valósította meg a bűnpártolás vétségét, hogy a rendőrség által keresett a IV. r. vádlottnak és az akkor még nem körözött a XI. r. vádlottnak a IV. r. vádlott kérésére a lakását átadta, őt szállította, majd az elrejtőzéshez város 2-ben házat bérelt.

A VI. r. vádlott cselekvőségével kapcsolatban a másodfokú bíróság osztotta a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség azon jogi álláspontját, hogy ha az elkövető részben saját, részben az alapbűncselekmény elkövetőjének érdekében jut a bűncselekményből származó haszonhoz, már nem tárgyi bűnpártolást hanem orgazdaságot valósít meg.

Így a VI. r. vádlott cselekményének minősítése a Btk. 326.§ (1) bekezdésébe ütköző és (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő orgazdaság büntette.

A VIII.r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában (elsőfokú ítélet 90. oldal 4. bekezdésében) helyesen tüntette fel, hogy a bűnpártolás büntette a Btk. 244.§ (1) bekezdés c) pontjába ütközik és a (2) bekezdés szerint minősül. Ezzel szemben az ítélet rendelkező része tévesen a Btk. 244.§ (1) bekezdés c) pontja mellett a (3) bekezdést tüntette fel. Ezt az ítélőtábla a rendelkező részben a helyes indokolásnak megfelelően tüntette fel.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket lényegében helyesen sorolta fel.

A bűnösségi körülmények csak a VIII. r. vádlottnál szorulnak kiegészítésre. Az ítélőtábla további súlyosítóként értékelte, hogy a VIII. r. vádlott cselekményét a 2. és 3. pont alatti valamint az ítélőtábla által feltüntetett büntetőeljárás hatálya alatt követte el. A javára értékelte, hogy 2 kiskorú gyermeke van.

A büntetés kiszabásánál helyesen hívta fel az elsőfokú bíróság a Btk. 2.§-át és alkalmazta az elkövetéskor hatályban levő törvényt. Tévesen hivatkozott és érvelt azonban az ítélet 94. oldal 1. 2. és 4. bekezdésében a középértékre, mert az elkövetéskori törvény idején a középértékre vonatkozó rendelkezés nem volt hatályban.

A vádlottakra kiszabott büntetések, illetve a velük szemben alkalmazott intézkedések neme és mértéke megfelelő, arányban áll az általuk megvalósított cselekmények tárgyi súlyával, a vádlottak alanyi bűnösségi fokával, az enyhítő és súlyosító körülményekkel, sem eltúlzottan enyhének, sem eltúlzottan súlyosnak nem tekinthetők.

A büntetett előéletű, felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt jelentős tárgyi súlyú bűncselekményt elkövető a IV.r. vádlott esetében nem hagyható figyelmen kívül, hogy több, mint 9 éve áll büntetőeljárás hatálya alatt, az eljárás elhúzódása a terhére nem róható, emellett cukorbetegsége miatt állandó kezelés alatt áll és kiskorú gyermekeiről gondoskodik. Ezért a súlyosító körülmények ellenére nem indokolt vele szemben lényegesen súlyosabb büntetés kiszabása.

A VI.r. vádlott büntetett előéletű, de elítéléseire az elkövetést megelőzően jóval korábbi időpontban került sor. Önhibáján kívül 9 éve áll büntetőeljárás hatálya alatt, gyermekét egyedül neveli. Vele szemben ezért nem indokolt lényegesen hosszabb tartamú börtönbüntetés kiszabása és nincs indok a büntetés végrehajtása felfüggesztésének mellőzésére sem.

Ugyanakkor a vádlott megfelelő jövedelmi, vagyoni viszonyai alapot adnak a pénzmellékbüntetés súlyosítására. Ezért annak összegét a másodfokú bíróság 1.000.000 Ft-ra emelte.

A VIII.r. vádlott többszörös visszaeső, több büntetőeljárás hatálya alatt követte el cselekményét. Javára a jelentős időmúlás nem értékelhető, de tevékenységére és a belső arányosságra is tekintettel vele szemben sem indokolt lényegesen súlyosabb tartamú szabadságvesztés kiszabása.

Egyúttal arra tekintettel, hogy jelenleg hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetést tölt, jövedelme, vagyona nincs, a vele szemben alkalmazott pénzmellékbüntetés kiszabását mellőzte.

A VII.r. és a IX.r. vádlottak cselekményének kisebb tárgyi súlya az eltelt több, mint 9 éve folyó büntetőeljárásra is tekintettel, mely e vádlottaknak nem róható fel, nem indokolja intézkedés helyett velük szemben büntetés kiszabását. Esetükben nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy az elkövetéskor büntetlen előéletűek voltak és a IX.r. vádlottat azóta sem ítélték el.

A VIII.r. vádlott tekintetében nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor, amikor a Vásárosnaményi Városi Bíróság B.30/1995/24. számú és a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 1.Bf.1112/1995/34. számú, 1997. február 4. napján jogerős határozatával kiszabott 2 év 4 hónap fegyházbüntetésből engedélyezett feltételes szabadságot az elévülésre hivatkozással nem szüntette meg.

A VIII.r. vádlott a büntetésből feltételes kedvezményrel 2003. március 17. napján szabadult, büntetését 2003. szeptember 4. napján töltötte volna ki.

Az alapügyben eljáró Pest Megyei Bíróság a 12.B.190/2005/474. számú ítéletével 2008. január 10. napján a VIII.r. vádlottal szemben ezt a feltételes szabadságot



megszüntette. Ezt az ítéletet azonban a Fővárosi Ítéltábla hatályon kívül helyezte. A másodfokú bíróság álláspontja szerint Pest Megyei Bíróság nem jogerős bírósági döntése az elévülést nem szakította félbe, figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság 4/2006. Büntető jogegységi határozata II. pontjára, mely szerint az elévülést csak a végrehajtást elrendelő jogerős bírósági határozat szakítja félbe.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság akkor, amikor a széfben lefoglalt 1.055.000 Ft-ot a IV.r. vádlottnak azzal az indokkal rendelte kiadni, hogy ez az összeg kétséget kizáróan a IV. r. vádlotté volt, mert az irányadó tényállás szerint a széfben a rablásból származó készpénz kizárólag euróban volt elhelyezve.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság e körben tett ellentmondásos megállapításait és téves következtetéseit korrigálva azt állapította meg, hogy a széfben elhelyezett forint is a rablásból származó pénz volt, ezért azt a IV.r. vádlottnak kiadni nem lehet.

A lefoglalás a Be. 155.§ (1) bekezdése szerinti helyes megszüntetés mellett a Be. 115.§ (1) bekezdése és a Be. 155.§ (2) bekezdése alapján a lefoglalt összeget az ítéltábla a sértettnek rendelte kiadni.

Az ítélet bevezető részében az elsőfokú bíróság 2009. december 3. napját is olyan tárgyalási napnak tüntette fel, mintha érdemi tárgyalást tartott volna. 2009. december 3. napján azonban nem került sor érdemi tárgyalás tartására, ezért ezt a dátumot a többi, helyesen felsorolt határnap közül mellőzni kellett.

Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet keltezésének napját nem a kihirdetés napjával egyezően tüntette fel, ezért a keltezés napjaként 2009. április 13. napját jelöli meg.

Egyebekben a járulékos kérdések tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkezései törvényesek.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a IV.r., a VI.r. és a VIII.r. vádlottak tekintetében a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg egyebekben e vádlottak, valamint a VII.r. és a IX.r. vádlott vonatkozásában hozott törvényes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlottak védelmét - a IV.r. vádlott kivételével - a másodfokú eljárásban kirendelt védők látták el. A védelem ellátásával felmerült bűnügyi költség összegét az ítéltábla a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján állapította meg. Mivel a vádlottak és védőik fellebbezése eredményre nem vezetett, a vádlottakat külön-külön kötelezte a védelmük ellátásával felmerült bűnügyi költség államnak történő megfizetésére.

**Budapest,** 2012. év január hó 27. napján

***Máziné dr. Szepesi Erzsébet*** sk.

a tanács elnöke

**Zólyominé dr. Törő Erzsébet** sk.  
előadó bíró

**Dr. Magócsi István** sk.  
bíró

A Pest Megyei Bíróság 20.B.49/2009/70. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.323/2010/14. számú ítéletében írt változtatással 2012. év január hó 27. napján a IV., a VI. r., a VII. r., a VIII. r. és a IX. r. vádlottak vonatkozásában jogerőre emelkedett és a a VI. r. vádlottra kiszabott szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

**Budapest**, 2012. év január hó 27. napján

**Máziné dr. Szepesi Erzsébet** sk.  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:  
Pécsi Orsolya  
bírószági ügyintéző